

מדינת ישראל
משרד הממשלה

משרד

13/4

תיק מס' 100

7/9/95
ישיבת הועדה - סדרה ב - פרוטוקול מיום
סניף 2

תיק מס'

13/4

מחלקה

שם תיק - ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הועדה -סדרה ב - פרוטוקול מיום
מוחה פיוי

9745/4-ג

מוחה פריט: 000e26c
כתובת: 2-109-3-6-7

תאריך הדפסה: 11/07/2016

ועדת חקירה ממלכתית בענין פרישת
העלנוש של ילדים מבין עולי תימן
1958-1948

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

יונה עוזרי נמצאת? 143. _____ :

תיק מס' 143/95 - העד - מר מאיר קורח

כ.ה. כהן: טוב אנחנו נעסוק כעת בתיק 143/95, ואני מבין ששמך מאיר קורח?

מאיר קורח: נכון.

כ.ה. כהן: אני מזכיר לך שעליך לומר את האמת את כל האמת ורק את האמת. אתה ביקשת שנשמע אותך בקשר לאחותך ברכה, שנעלמה ולא ידוע איך זה קרה ואיפה היא נמצאת. עליתם מתימן בשנת '49 והאחות הזו, ברכה היתה בת 9 חודשים.

מאיר קורח: כן.

כ.ה. כהן: ושיכנו אותכם בראש העין.

מאיר קורח: נכון.

כ.ה. כהן: אני מניח מתוך מה שאנחנו יודעים במחנה אוהלים.

מאיר קורח: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

כ.ה. כהן: באחד הימים באו ואמרו, אני לא יודע אם באחד הימים או תיכף באו ואמרו,

מאיר קורח: מיד,

כ.ה. כהן: שלוקחים את כל הילדים לבית תינוקות מפני שלא רוצים להשאיר אותם בחורף, או במזג האוויר במחנה אוהלים, או שחלק ממה שאמרתי לא חל על המקרה.

מאיר קורח: הסיפא לא כל כך מתאימה למקרה שלנו. זה לא בגלל חורף זה מיד כשהגענו למחנה העולים הזה בראש העין. ראו את הילדה בידיה של אמי, ראו את הילדה בידיה של אמי והאחות שבאה לקבל, לבקר באוהל ביקשה את הילדה משום שהיא חושבת שלא טוב לה להיות בתנאים האלה. אנחנו עלינו ארצה עד כמה שזכור לי מתעודת העולה שלנו שנמסרה בזמנו לוועדת מינקובסקי ולא הוחזרה למרות הדרישות שלי, ב-28 בספטמבר '49 ואני מניח שהילדה נלקחה ב-28 בספטמבר.

כ.ה. כהן: באותו היום?

מאיר קורח: באותו יום. לא שאני מניח אני זוכר את הסיפור של אמא היטב. אולי כרגע פה אני אקטע את הרצף אני אגיד איזה משפט כי הוא חשוב להמשך העדות. העדות הזאת היא עדות שמיעה, לאחר 45 שנה, כאשר העדים האמיתיים שהיו צריכים

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

להעיד, אינם פה, לפני 8 שנים נפטרו הורי, שניהם באותה שנה. והענין הזה, האסון הזה, החוסר ודאות הזה, ליווה אותם עד יום מותם למרות פעילות מאוד אינטנסיבית שאני עשיתי בנושא הזה, מיום שעמדתי על דעתי, משנת '66, אני מטפל בנושא הזה, בפניות לגורמים, לגופים, לדעת את האמת. בלי לקבוע עובדות. והדברים לא התרחשו, לא. ואנחנו מחכים לועדה הזאת 45 שנה, הועדה הרצינית הזאת, כי היו ועדות. לכן אולי במידה מסויימת תהיה העדות שלי גם קצרה, משום שהרבה דברים אני לא יודע וזה חלק מהחטאים של כל הפרשה הזאת שנתנו לדור הזה ללכת. ואני אומר את זה במלא האחרייות משום שלא היה שום סיבה אובייקטיבית לא להקים ועדה בשנות ה-50, '50 '55 '60 '65, לפני שהדור הזה הולך וכלה, ואנחנו עכשיו כלי שני, שאובייקטיבית משפטית, חלק מהדברים קבילים חלק לא זוכרים, חלק לא רציניים אבל בכל זאת זה עדיף מאשר להשאר במצב הזה וזאת הערת סוגריים. עכשיו אני אחזור לענייננו.

כ.ה. כהן: אני רוצה רק להעמיד אותך על העובדה שהדברים כן קבילים כי לפי חוק ועדות חקירה, עדות שמיעה היא קבילה בועדת חקירה.

מאיר קורח: תודה אדוני.

כ.ה. כהן: בבקשה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

מאיר קורח: נחזור לענין עצמו - אז כפי שאמרתי, אז הבת נלקחה היא היתה צעירה ממני, ואחרי שלושה ימים, והנקודה הזאת חשובה משום שהיא עומדת בסתירה לכל מיני ממצאים של ועדת מינקובסקי. אחרי שלושה ימים נמסר לאמי שהיא נפטרה. למה אני מדגיש את הנקודה הזו? משום שיומיים היא כן הלכה וראתה והניקה וטיפלה. ביום השלישי שהיא באה, והילד איננו. והילדה איננה. המיטה ריקה. היכן הילדה? הילדה נפטרה. היכן הגופה? רוצים לשבת. אין אין שום גופה, זה כבר נקבר, זה בסדר אל תדאגו בארץ הזאת תאמינו, כולנו פה יהודים אין שום בעיה.

כ.ה. כהן: אמרו לה איפה נקברה?

מאיר קורח: אז לא. הידיעה הראשונה לגבי הקבורה שלה קיבלתי מועדת מינקובסקי בזמנו בשנת '68 ויש לי פה את המסמך אני חושב אני צירפתי את המסמך הזה.

כ.ה. מימון: ב-68.

מאיר קורח: '68.

כ.ה. כהן: זה גם כן לא, לא עולה בקנה אחד עם מה שאמרת שהיא נפטרה בבית חולים "צהלון" ולמעשה אתה אמרת שבבית התינוקות אמרו שהיא נפטרה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

מאיר קורח: בבית התינוקות קיבלנו את המידע שהיא נפטרה.

כ.ה. מימון: את המידע.

מאיר קורח: לא שהמיקום, מקום הפטירה. זהו.

כ.ה. קובל: אבל יומיים קודם ההודעה על הפטירה, האמא ראתה אותה בבית התינוקות וטיפלה בה שם.

מאיר קורח: בדיוק כך.

כ.ה. מימון: וגם הניקה אותה באותו יום.

מאיר קורח: בדיוק כך.

כ.ה. כהן: אני רואה שאתה ערכת בדיקה גם בבית הקברות בקרית שאול,

מאיר קורח: אמת.

כ.ה. כהן: למה הלכת לשם?

מאיר קורח: רוצה לראות את הקבר. האמנתי,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

כ.ה. כהן: לא, מי אמר? ועדת מינקובסקי?

מאיר קורח: יש לי בועדת מינקובסקי גוש וחלקה של הקבר הזה.

כ.ה. מימון: כן,

מאיר קורח: הלכתי לשם לבית הקברות הזה בקרית שאול ולא מצאתי שום דבר שום קבר,

כ.ה. קובל: מה זה לא מצאתי שום דבר?

מאיר קורח: הגעתי למקום הזה זאת אומרת ביקשתי הדרכה, גם איפה הגוש,

כ.ה. קובל: היה קבר של מישהו אחר?

מאיר קורח: לא היה שום דבר.

כ.ה. כהן: לא היתה מצבה?

מאיר קורח: לא. היה שיח.

כ.ה. כהן: שיח.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

מאיר קורח: כן. זה מה שהיה שם. אני באיזשהו, טוב, זה לגבי העובדות והסתירה בולטת מאליה לגבי לוח הזמנים כפי שנראה מהדוח של ועדת מינקובסקי, זאת אומרת יש פה סתירה. יש פה סתירה נוספת,

כ.ה. מימון: איפה הסתירה? פה כתוב שהיא נפטרה ב-29.9,

מאיר קורח: כן והסתירה היא שאם אני אומר שב-28 הגענו ב-29 וב-30 עוד הניקו אותה אז לא יתכן שב-29 היא נפטרה.

כ.ה. מימון: הסתירה היא ביומיים שלושה.

מאיר קורח: כן. עכשיו, והשאלה הזאת אני מבקש שתובהר בענין הזה. אני מבקש גם, שאם אכן נפטרה הבת ויהיה ואני מבקש מכבוד הוועדה, לעשות בדיקה גם בנושא של הקברים, ואם יהיה צורך לעשות בדיקת D.N.A לגבי הזהות המוחלטת אין לנו שום בעיה במשפחה, לא רק שאין לנו, יש לנו ענין רב לשתף פעולה בנושא הזה כדי לדעת את האמית פעם אחת ולתמיד על בוריה, האמת לאמיתה. אני רוצה להוסיף עוד כמה דברים ברשותכם.

כ.ה. כהן: רק בנקודה זו אני רוצה לוודא, זאת אומרת אם נצא מתוך הנחה שמקום הקבורה הוא לפי מה שנקבע על ידי ועדת מינקובסקי המשפחה מסכימה שאם יהא צורך הוועדה תגרום

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

לחפירת הקבר ואם תמצא איזה גופה אתם רוצים שתיעשה
 בדיקה.

מאיר קורח: בהחלט כן. זעל דעת המשפחה.

מאיר קורח: לפני זמן מה העידה פה עדות מרגשת מאוד, אחותי,
 אחותי יונה חוברה.

כ.ה. כהן: כן.

מאיר קורח: על העלמות הבת שלה. אני מעיד כאן על העלמות
 אחותי. אחותה של אחותי, ברכה. כלומר במשפחה אחת, שני
 דורות לאם ולבת נעלמו צאצאים, הצירוף הזה, הרצף הזה לא
 יכול להיות מקרי, איננו מקרי. וזאת האמונה שלנו. לאור
 העובדה הזאת. יש פה עוד, בנושא הזה עוד איזה,

כ.ה. כהן: אתה סיימת בנקודה הזו? אני רוצה לשאול מה,

מאיר קורח: בבקשה אדוני,

כ.ה. כהן: מה כוונתך שיש פה משהו משמעותי שבשני דורות
 נעלמו שני ילדים? האם רצונך לומר שמישהו או איזה בן
 בליעל שביצע את הדברים האלה, עשה את זה בכוונה אצלכם,
 ששני ילדים ייעלמו?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

מאיר קורח: לא. לא זאת הכוונה שלי, שבן בלייעל. לא. אני אומר שזה היה צריך להיות מקרי דבר כזה, אם אחד מאיתנו היה מאבד את בתו, או בנו, אז זה חלה, קרה. אחד אחרי השני באותה משפחה, זה מעורר חשדות שזה לא היה לפי הגירסה הרישמית שחלו וקורה ומתים. קורה ומתים. קשה מאוד להאמין שזה יקרה ב.. זאת אומרת הסבירות היא נמוכה, שזה יקרה באותה תקופה, באותה משפחה, באחד אחרי השני באותן נסיבות. אנונימיות בלתי ברורות.

כ.ה. כהן: בסדר.

מאיר קורח: זאת הנקודה שרציתי להבהיר. מה שרציתי להגיד עוד כמה משפטים ברשותכם לנושא הזה, במובן הזה של הערכה, אחד הדברים שמאוד, במשך כל התקופה הזאת, שני דורות, או כמה שזה, שההתעוררות לחקור את הפרשה הזאת היתה בעיקר, של הנוגעים בדבר של יהודי תימן. יש פה שאלות שנוגעות גם בשאלות הלכתיות דתיות, ואני כאיש דתי, המום, נדהם לא מבין איך היהדות הדתית שהיה פה יכול להיות ספק של גילוי עריות, כי אני יכלתי לשאת את אחותי, ספק. נניח ספק קל, היה צריך פה להקים קול צעקה גדולה ומרה שהנושא הזה חייב להיבדק, כדי לדעת שלא ינשא בן עם אחותו אח עם אחיו או אח עם אחותו. והיתה דממה. מן איזה קונצנזוס של השלמה. של שקט. החרדים, והדתיים והאחרים מכל גווני שומרי תורה ומצוות, לא הטריד אותם הנושא הזה. וזה קול זעקה שאני

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

משמיע היום כדי שיעשו חשבון נפש לנושא הזה. אני פעם פרסמתי בעיתונות מאמר, שנקרא "את אחי אנוכי מבקש" בהקשר הזה, והעלתי את השאלה הזאת והזכרתי לחוגים הדתיים את העובדה, את הצורך שלהם להיאבק לפחות מבחינה דתית. לפני זה היתה, בכלל היה כל השנים ניסיון מכוון, של השתקה ושל הצגת הנושא הזה כאיזה חבורה של מטורפים, שמשוגעת, שיגידו תודה רבה שהעלינו אותם ארצה. התפרסם מאמר ב"הארץ" שנקרא "פסיכוזה בהמשכים" שיגעון של התימנים לחפש את הילדים שלהם, הם לא רצו את הילדים בכלל.

כ.ה. קובל: מאיזה תאריך?

מאיר קורח: אני אגיד לך בדיוק. 13 לנובמבר '85.

כ.ה. מימון: אולי תן לנו לצלם את זה.

מאיר קורח: בבקשה.

כ.ה. מימון: נחזיר לך את זה.

מאיר קורח: למאמר הזה אני השבתי, זה של עיתונאי ידוע ממעצבי דעת קהל בזמנו, נתן דונביץ. ואני השבתי מכתב, מאמר, תשובה. שה"ארץ" סירב לפרסם אותו. טענה טענה לגבי הנושא הזה שנקרא "פסיכוזה בהמשכים" טענה טענה, והראתי

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

שזה איזה מסע של הכפשה, של ביזוי של זילזול בעדה, ובכאב אמיתי שלה. ואת המאמר הזה פירסם רק עיתון אחד שמטפל בבעיות של יהודי תימן זה עיתון "אפיקים".

כ.ה. קובל: "אפיקים".

מאיר קורח: "אפיקים" כתבתי במרכאות "תשובה על פסיכוזה בהמשכים" טענה טענה, לגבי שלא הלכו לדרוש את הילדים, לגבי העובדה שהתעלמו מהם, לגבי העובדה, כל מיני עובדות שהוא ציין במאמר, שיצרו איזה אווירה, המגוחך בכל הסיפור הזה, ואני רוצה רק את הסיפא להקריא, המגוחך בכל הסיפור הזה כי היתה אז דרישה באותו זמן להקים ועדת חקירה, וכחלק מעיצוב דעת קהל נגד התפרסם המאמר הזה. מה שאני רוצה להגיד כך, כן, אני לא אקרא את הטענות כולן אלא את הפיסקה האחרונה משום שפה מעיד על הגיחוך במאמר הזה. "המגמתיות המתנשאת והנלעגת מהמאמר הזה באה לידי ביטוי גם בפיסקה המזכירה את הרצח המתועב של הילדה רחל לוין שאירע בזמנו בקירבת רמת גן" מי שזוכר בשנות ה-50. "בסמיכות של שמה של הילדה מוסיף האדון דונביץ באירוניה, לא לא, לא תימניה" זאת אומרת אם אז לא דרשו ועדת חקירה אז לא צריך לדרוש בהקשר הזה. אבל זה צריך לקשור את זה בקונטקסט הכללי. כל נימוקיו של האדון הזה, העיתונאי הם רק נגד ועדת חקירת דבר העלמות ילדי תימן. בענינים אחרים הוא בעד. תשמעו עכשיו רבותי, יומים לאחר שפרסם את המאמר

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

הזה בענין הילדים, יומים זאת אומרת אם אנחנו ב-13 וכך הוא כותב, ב-13 בנובמבר '85 היה המאמר וככה הוא כותב ב"הארץ" ב-15 לנובמבר '85. הוא מפרסם מאמר נמרץ התובע הקמת ועדת חקירה ממלכתית בענין הכדורגל בישראל "הממשלה חייבת להקים ועדת חקירה בהתאם לסעיף 4 (א) לחוק ועדות חקירה תשכ"ט-1968" ולא נחה דעתו עד אשר הוא קובע בנחרצות: "אם אין הנושאים הללו..." של כדורגל רבותי, "ראויים לחקירה ממלכתית נוקבת - אינני יודע מה עוד ראוי לחקירה כזאת" אז אני כתבתי לו, יומיים אחרי זה: "גורלם של ילדי העולים מתימן, אדון דונביץ" זאת היתה האווירה. והיא גרמה, לדעתי היא הגבירה את הניכור כלפי המדינה, את חוסר האימון במוסדותיה, אנשים שבאו בתמימות ובאמונה, ויקצר הזמן לספר באיזה התלהבות, אני חושב שקלטתם את זה פה מהעדויות הרבות, הבעיה היא היתה שהענין הזה גרם להם לדעתי לאכזבה, גרם לתסכול ותחושה של חוסר אונים. תחושה של חוסר אונים, חוסר אונים שלא הכירו הליכים, שלא הכירו מהלכים, גם בעלי התפקידים מבני העדה היו כנראה כבולים גם כן, בנושא הזה. לתבוע. אני תמיד נזכר בהקשר הזה, בתיסכול הזה ובאכזבה הזאת, האכזבה מן הגאולה הזאת. מן הפדות הזה, מנס הגאולה הזה, אני תמיד נזכר ב-5 שורות בשיר שכתב ביאליק בהקשר אחר, אבל הם כל כך משקפים, את חוסר האונים של יהודי תימן בהקשר הזה, ואת המפולת שקרתה להם בתחושת הנס של הגאולה הזאת וזה שיר שנקרא ברשותכם 3 שורות רק, "ראיתכם שוב בקוצר ידכם ולבבי סף דימעה" כך

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

אני חשתי כלפי הורי, "איכה דלותם פתאום" אבא שלי היה ממנהיגי הקהילה בתימן, סבי היה הרב הראשי האחרון לגאולת תימן "איכה דלותם פתאום, איכה חדלתם ישע, איכה נעזבתם בדד אובדי עיצה ונתיבה ללא מחונן ומשיב נפש וללא מחונן צעד" והמשפט האחרון: "מי אסף גיל הפדות מעיניכם ומי כיבה שביב אישה" הפדות הזאת, השימחה הזאת כבתה, כבתה גם בגלל הפרשה הזאת גם בגלל הפרשה הנוספת שלצערי לועדת החקירה הזאת אין סמכות פורמלית למרות שגילתה רוחב לב או סבלנות לשמוע גם עדויות ואני מתכוון לפרשת הספרים.

כ.ה. כהן: פרשת מה?

כ.ה. קובל: הספרים.

מאיר קורח: הספרים, כי יש לי גם מה לומר בנושא הזה על פי עדויות אישיות מדהימות, של מי שחשף ספרים מן השרופים. יש לי ספר אחד שנמסר שהוא נשרף ואני מצאתי אותו אצל סוחר ספרים ואני צילמתי אפילו את עמודו הראשון משום שהסוחר לא ידע שהשם משפחת עמרם קורח זה תוספת והם לא חלק מכתב היד. פה זה אחד מספרי התורה שאני מצאתי שנמסרו לנו שנשרפו וסוחר אמר לי שיש מישהו שמוכר, אני דרך אגב ראיתי גם בלונדון ספרים כאלה שלנו וזה שני דברים שהפכו, גרמו לאכזבה רבה ולתחושה של תסכול מהגאולה הזאת אני אומר את זה בצער רב, משום שאנחנו בכל זאת ציפינו לזה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

הרבה שנים ואני מקווה שהועדה הזאת תעשה מאמץ אני חושב, זוהי השורה האחרונה של הנושא הזה, הועדה הזאת אני לא מתאר לעצמי שיש, שיהיה לזה אחרי זה המשך, שתעשה את הבדיקה כפי שצריך, ללא היסוס ומה שיותר אם אפשר מה שיותר מהר כדי שמי שצריך עוד לזכות ולשמוע דברים ישמע אותם בעודנו חי. תודה רבה.

כ.ה. קובל: יש לי שאלה. שאלה נקודה להבהרה, אני חוזרת למכתב שנשלח ב-68' התשובה של ועדת מינקובסקי,

מאיר קורח: כן,

כ.ה. קובל: שם מצויין מספר תעודת פטירה.

מאיר קורח: כן.

כ.ה. קובל: האם התעודה הזאת צורפה גם כן למכתב,

מאיר קורח: לא זכור לי,

כ.ה. קובל: או האם היא תחת ידך?

מאיר קורח: לא זכור לי. אני לא אומר לא. אני לא זוכר כרגע.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

כ.ה. קובל: לא, אם לא זכור לך אז גם לא תוכל להשיב לי על השאלה, אם ראית אותה ומה כתוב בה.

מאיר קורח: כן לא זכור לי. בהחלט.

כ.ה. קובל: טוב. תודה.

כ.ה. כהן: למעשה יכלו לתת תעודה מאוחדת של לידה ופטירה כי זה היה קירוב זמן אחד לשני.

מאיר קורח: בהחלט. בהחלט. היה אפשר לכתוב על אותה תעודת לידה, הנ"ל.. ולחסוך מסמך נוסף. לא, האמת היא שהיא נולדה בתימן,

כ.ה. מימון: כן.

מאיר קורח: היא נולדה בתימן ושמה עוד לא עושים תעודת לידה.

כ.ה. כהן: טוב, אנחנו מודים לך,

מאיר קורח: תודה.

כ.ה. כהן: ונראה מה, איך יפלו דברים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 7 בספטמבר, 1995

מאיר קורח: תודה.

כ.ה. כהן: מר דונביץ כבר לא כותב אני חושב?

מאיר קורח: אני לא מצטער על כך.

שלום זכריה עבדה? בבקשה. 194. _____:

כ.ה. קובל: יונה עוזרי לא הגיעה?

תיק מס' 194/95 - מעידים שלום וטריה אבדר

כ.ה. כהן: העדות הבאה היא בתיק 194/95, אני מניח שאתה מר שלום אבדר.

שלום אבדר: כן.

כ.ה. כהן: והגברת היא רעייתך? טריה

שלום אבדר: טריה כן.

כ.ה. כהן: מדובר בבת שנעלמה ושמה שמעה.

טריה אבדר: כן.